

Bir dilim hayat

GÜNNUR AKSAKAL

Günlük okumak, herkesin hayatta en az bir kez işlediği günah... Neden okuyoruz sahi başkalarının günlüğünü? Birilerinin hayatının en mahrem kıyılarında dolaşmak neden hoşumuza gidiyor? Hele yazıldığı günün üzerinden uzun zaman geçtiği biliniyorsa, o günlük çok daha büyük bir merakla okunmaz mı?

Bugünlerde, okuduğumuzda aynı hisleri duyacağımız bir metin var karşımızda. Kimini on yıl, kimini yirmi yıl evveline götürüp oradan bir sahneyi hatırlatıyor; kimini ise tam yaşadığı zamanda yakalıyor. Üstelik öyle yastık altlarında saklansın diye değil, aksine, herkes tarafından okunsun diye Çiğdem Sezer tarafından yazılan bir ortak günce: Hayat Pastanesi.

Hayat Pastanesi, deyim yerindeyse gençleri sorgulanan 'zanlı' koltuğundan kaldırıp, sorgulayan konumuna getiriyor. Hayatı, hayattan beklentilerini, geleceği, aile kurumunu, aşkı, toplumsal olayları... hayata dair doğrudan kabul etmesi niyetiyle önüne konan ne varsa, hepsini sorgulamaya başlıyor. Ozan üzerinden bu sorgulama gerçekleşirken, esasında 'her şeyin doğrusunu bilen' anne babaların da neden mutsuzluğa mahkûm olduklarını gösteriyor. Ozan cesaretiyle, gençliğini uzaktan hatırlayacağı bir hatalar silsilesi olmaktan kurtarıyor. Bu nedenle Hayat Pastanesi, gençlere dışarıdan bakan bir roman değil, gençliğin içinden dışarıya açılan bir roman. Dolayısıyla kitabı okuyan bir genç, kendini ve kendi hayatının sorunlarını karşısında buluyor. Bu da genç okurun metne yabancılaşmasının önüne geçiyor.

Ozan'ın büyürken kat ettiği yollar doğrudan okurun gözüne sokulmuyor. Aksine, hepimizin yaşadığı/yaşamakta olduğu 'sıradan' hayatın olağan akışı içinde o yollardan geçiyoruz. Dedesinin çok sevdiği arkadaşı Agop Dede'nin neden mahallede kalan tek gayrimüslim olduğunu da, aşkın öyle gürültü patırtı içinde yaşanmak zorunda olmadığını da pat diye önümüze çıkan satırlarla öğrenmiyoruz. Belki de eskilerin bin nasihatten daha yeğ tuttukları bir musibetin vücut bulmuş hâli bu anlatı -yaşayarak öğrenmek, doğrudan söylenen sözden daha etkili her zaman.

Çiğdem Sezer, edebi birikimini 'olma hali' olarak tanımlayan bir isim. Hayat Pastanesi ile bu birikimine bir de gençlik romanı ekliyor. Gençlik romanı, Çiğdem Sezer için yeni bir tür, ancak okurları henüz ilk sayfalarda Sezer'in türler arası geçişte sıkıntı yaşamadığını anlıyor. Bunun en önemli nedenlerinden biri kelimelerden aldığı hazsa, bir diğeri de edebiyatı insanları hayata hazırlarken önemli bir durak olarak görmesi.

Yazar, kelimelerle bir dünya yaratıyor -bu doğru. Ancak çoğu zaman, kelimelerin ne tür duygular uyandıracığına biz karar veriyoruz. Sözelimi 'büyüme' her zaman acıyı veya katılığı barındırmak zorunda değil; ama böyle hissettirmesi için elimizden geleni yapıyoruz. Hayat Pastanesi, bu kelimeleri bambaşka şekillerde bırakıyor hayatımıza: 'Büyüme' diyor, sadece acı çekmek değil, gerçekçi bir bakış açısıyla hayatı kurgulayabilme gücü olmalı. Ve büyüme, ne sinip mutsuzluk üretmek anlamına geliyor ne de hayal kurmaktan vazgeçmek.

Köprü Kitaplar

Hayat Pastanesi, Günışığı Kitaplığı tarafından hazırlanan Köprü Kitaplar dizisinden bir kitap. Dizinin 20. kitabı olarak yayınlanan Hayat Pastanesi, yazarı Çiğdem Sezer'in de 20. kitabı. Bir yazarın yirmi kitaplık birikimini taçlandırması bakımından oldukça hoş bir tesadüf.

2010 Memet Fuat Yayıncılık Ödülü sahibi olan koleksiyonunun editörlüğünü Semih Gümüş üstleniyor. Gümüş, "Okurlarla kitaplar arasında köprü kurma hayaline gerçeklik kazandırmak için" yola çıktıklarını söylüyor. Bununla birlikte, okurlarla okurlar arasında köprü kurulduğunu da düşündürüyor. Zira kitapları okuyan yetişkin gözler de gençliğe bambaşka bakıyor. Dizide Azra Erhat, Ömer Seyfettin gibi tarihsel isimlerin yanı sıra, Neslihan Önderoğlu ve Karin Karakaşlı gibi pek çok güncel isme de yer veriliyor. Bu da edebiyatın eskimeden yenilenen ve hatta sürekli yaşayan bir mecra olduğunu ispatlıyor.

HAYAT PASTANESİ

Çiğdem Sezer
Günışığı Kitaplığı, 2017